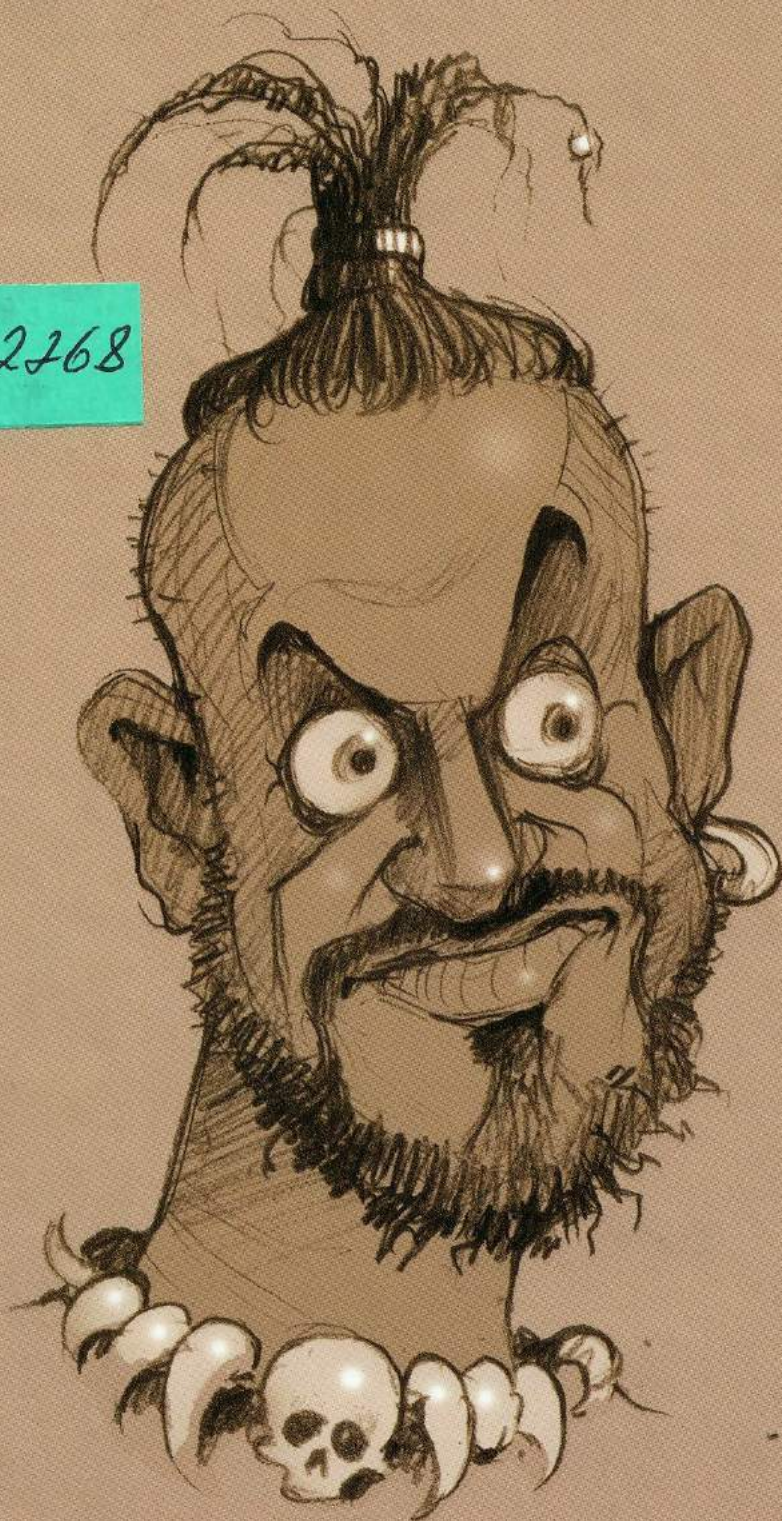

821.161.2
17-70

Хантон і всі, всі, всі...

C1212768

байки Руслана Герового

ТаТиШо!
ВИДАВНИЦТВО

Аврора

Колись давно, ще після Другої світової, була в Конотопі банда «Аврора». Грабували магазини, ошадкаси, усе підряд і скрізь, де пограбували, на стіні вуглем писали «Аврора». І прийшов у міліцію саме молодий завзятий опер. Почав ту банду щемить. І якось біля вокзалу в пельменній у них сходка була, а він сам був поруч на «воронку» і вирішив їх брать бігом, доки всі разом, не чекаючи підкріплення. Узяв матюгальник на станції і, значить, валус: «Виходь по одному з піднятими руками, ви оточені, будемо стрілять на ураження без попередження!». І так їх на понт і взяв сам. По одному в наручники напакував — і у «воронок». Бандити потім як узнали, що їх сімох один пацан затримав, то прям благали следака ніде це не вказувать у паперах, бо ж засміє братва на зоні. Ну, опера цього нагородили, а тут саме два брати-письменники проїздили звідкілясь на Москву і почули цю історію. І написали книжку, но, правда вже, що следак не сам був, а з командою, і банда вже не так називалася, і що це не в Конотопі було, а в Москві, і назвали книжку «Ера милосердя», а потім по ній ще й кіно зняли про місце зустрічі. Дак той опер до старості весь час сміявся, як кіно бачив, мол, от брехуни які бувають. А сам на пенсії переїхав у хату біля Сейму, ловив рибу і продавав на базарі по суботах.

Валентина Незламна

Жила в Конотопі Валя. І дуже пишалася своїм прізвиськом — Незламна. Ще із самої школи всім подругам в «анкетах друзей» писала, що в неї дуже красиве прізвисьце і вона ним дуже горда. Ну, подруги сміялися, мол, що ти ото починаєш, заміж вийдеш, і вся твоя фамілія — пшик. Но Валя тільки відмахувалася. Вобщім, закінчила школу, поїхала в інститут вчитися. І десь уже курсі на третьому завівся в неї кавалер. Подружки, конешно, давай допитуватися, то яка далі в Незламної фамілія буде. Но та тільки відсміювалася, мол, не переживайте, я свою лишу. І ось тудим-судим, на останньому курсі Валя вагітна. Уже й весілля ладнають. Той женіх звідкілясь з-під Вінниці чи шо, тож гуляли там. Поїхали Валіні батьки туди. А за кілька днів як повернулися, то, понятно, вся п'ятіетажка, тіпа, давай могорич. Накрили стіл надворі, п'ють культурно, прибігли й однокласниці Валіні. Питають, то шо там Незламна? Не зламало весілля? А батько у вуса посміхається і каже, шо зламать не зламало, но слід лишило. Тепер Валя — Горбата. А шо, це ж те саме як і Незламна, тільки в далекій перспективі. Насміялися тоді. А Валя, кстаті, щаслива. Тройко синів, і всі теж незламні. В смислі Горбаті.

Марсіани

Жив у Конотопі на Семи Вітрах Фелікс. Дуже задумчивий. Ото буває йде, йде, а потім стане і дивиться наче крізь тебе, щось собі метикує. То піде за хлібом, а очнеться вже з хлопцями в Таранському на рибалці. То стане в чергу за чимсь та ні за ким не займе, вистоїть дві години, а йому, тіпа, хлопче, ти тут не стояв, і знову з кінця починає. А що вже штрафували його, то десь три-чотири рази на місяць. Зайде в трамвай, завтикає і все, получі розпишися квитанцію. Ті контролери його вже всі вивчили і чи не молилися. Ну, і от оженився Фелікс. На поетесі. Светі. Теж така, як і він. То квіти годинами нюхає, то в лісі піде на голос зозулі і зайде так, що дороги не знає, і її всі шукають. Вовпцім, народилася в них донька. Рожали в залізничному роддомі. Ну, Фелікс прийшов, Света йому доньку показала, каже, що в понеділок випишуть, приходь забирати. Фелікс усе підготував, що треба там, канфет коробку медсестрам, шампанське в кульочку лікарям, усе наготував і відніс тестю, щоб не забудь. Ну, і каже, що так, мол, і так, у понеділок зустрічаємося біля роддому, то візьміть, бо я з роботи, щоб не тягать. Ну, понеділок, Свету виписали, вона з малою в конверті вийшла, батько стоять з матір'ю її з кульком і хризантемами, а Фелікса й нема. Ну, постояли, потупали, що робить? Пішли на трамвай. Приїхали додому, а там Фелікс сидить, газету читає. Ну, тут даже Света возмутилася, тіпа, як так можна? А Фелікс тиче газету, де стаття про те, що через якихось двадцять років на Марс люди полетять і колонізують. І каже, що задумався, мо', наша дочка вже на Марсі житиме. Света каже, тіпа, ти, дурбелко, поки Марс не колонізували, то хоч би з роддому забрав. Тесть тільки головою похитав. Но з того часу став Фелікса марсіаніном називать. А дочка, кстаті, нормальна росте, не залипає. Ну, хіба коли на нічне небо дивиться.

Руслан з автовокзалу
(батьку)

Колись у Конотопі в частному секторі на автокзалі жив Руслан. Він був білий як сніг, і тільки на самому кінчику лівого вуха була чорна цяточка. Яка порода була в Руслана, ніхто не знав, його знайшов зовсім малим на трамвайній зупинці біля сорок сьомого садіку чоловік. Руслан пищав біля паркану і хотів їсти. Чоловік узяв цуцика і відніс до матері, яка жила неподалік. Мати спочатку ставилася до Руслана скептично, мовляв, тільки їсти давай, а толку з нього? Но вже через рік Руслан вилюднів, став схожий чи то на лайку, чи то на ще щось. Завжди чистий, хольоний, Руслан попри те, що боронив двір від чужих, був дуже добрим. А ще він любив трамваї. Коли чоловік приїздив до мами, Руслан просився провести його. Спочатку люди не дуже розуміли, чого він хоче, однак згодом усе налагодилося. Руслан проводжав чоловіка на зупинку, той сідав у трамвай і їхав додому в Порт. Руслан біг за трамваєм, спокійно, навіть не напружуючись. У Порту чоловік виходив і разом з Русланом ішов у гуртожиток. Там усі вже знали Руслана. Чоловік давав Руслану щось поїсти, дехто з місцевих теж підгодовував, і Руслан повертався додому.

Потім у чоловіка народився син. Коли він приніс його до матері, то сказав, що малого теж звать Русланом. Мати сердилася, тіпа, як це так: і дитина, і собака одним іменем, однак чоловік її не слухав. Малий Руслан підростав, чотирилапий старів. Коли малий Руслан уже сам приїздив до баби, чотирилапий так само проводив його додому, як колись чоловіка. Малому купили фотоапарат «Смена», і він фотографував Руслана, а потім показував фотки. А потім приніс вижигатель і зробив на будці малюнок Руслана з однієї з фотографій. Пізніше, коли старий

Олів'є і Галя

Жив у Подільську, що до переймеування Котовськом був, Яша. Була в нього страшна тяга до прекрасного — дуже любив олів'є. Прямо до сказу. Якшо нема, то й свято не свято. Буває, ще підлітком мати йому тазік наварганить на день народження, і той сидить балдеє. Даже в сутужні дев'яності, і то вмудрявся сяк-так тарілочку на свято ум'яти. Особливо на Новий год.

Аж поїхав раз у Затоку на море й зустрів там Галю. Дівка, конешно, видная, на всі сто. Спалахнуло взаїмне чувство, всі діла. І десь день на третій пішли в кафеху. Ну, Яша першим ділом широким жестом собі три порції олів'є, а Галя як глянула — і прожогом з кафе. Вобщім, виявилось, що в неї алергія на майонез. Причому не просто алергія, а до отвращенія, до блювоти. А на олів'є вобщє дивитися не може. Отака, значить, трагедія.

Яша два дні мучився, даже ходив до залізничного моста, думав лягти на рейки й покінчити із цим одним махом, но поки йшов — передумав.

Вобщім, вибрав він між олів'є і Галею таки Галю.

І не пошкодував. Двоє діток, живуть в Одесі, а на олів'є Яша інколи до мами заскочує. А як уже зовсім припече, то в «Пузату Хату» забіжить, зіб'є оскомину — і далі живе щасливо. А на Новий рік у них, слава Богу, і без олів'є разносолів вистачає. І ніхто не вмер досі.

Саша Пушкін

Служив колись у Конотопі ще в совку в дивізії прапорщиком Саша Пушкін. Ну, прізвище в нього, звісно, було інше, но всі звали Пушкін, бо був у нього талант до написання віршів всяких і листів. Казали, шо в нього старший брат теж талантливий, но сіделець. І, тіпа, на зоні теже і листи писав, і розказував всякі історії або, як там кажуть, «романи тіскав», і молодшого теж навчив. Вобщім, усі солдати до Пушкіна приходили з листочками і просили написати коханій хто просто красивого листа, а хто багатший, то й вірша. Пушкін, несмотря на талант, багато грошей не брав, був людиною. І не халтурив. Уже єслі пише листа, то на совість. Така сльозодавилка виходить, що і залізна дівчина розтане. Ну, вобщім, усі були довольні. А тут раз вдруг під КПП приходить дівчина немєсна і зве Пушкіна. Ну, черговий питається у неї, шо і як. А та каже, шо як її хлопець на дембель прийшов з армії, то зізнався, шо всі ці красиві вірші писав не він, а Пушкін. І вона так розчувствувалася, шо приїхала сюди, бо серце кличе. Вобщім, єле спровадили її, а через півроку ще дві приїхали. Теж влюбльонні по переписці. Так ті чуть не подралися біля воріт. Ну, тоді замполіт з командиром часті Пушкіна визвали і заборонили листи за інших писать, бо позоріще ж, перед КПП дівки одна одній волосся виривають. І Пушкін, звісно, закрустїл. А потім у стройбат перевівся, і все по новий. Уже як мобілки пішли, то Пушкін уже перестав быть востребуваним. Но все одно, чесно відслужив до пенсії. Честь і почьот. А, стоп. І женився ж на одній. Із цих, шо приїжджали влюбльонні. І діток двох родили.

Байки

Я обожнював їх від самого дитинства.

Ще зовсім малим знаходив їх у бабусі на платівках,
а потім переповідав у садочку.

Баяти - означає «розповідати».

У цій книжці ви знайдете купу оповідок
про наших сучасників - тих, хто жив і живе
наприкінці ХХ та на початку ХХІ сторіччя.

Сподіваюся, ці маленькі життєві історії нікого
не залишать байдужим

та неодмінно покращать ваш настрій

Руслан.

більше книжок тут

ISBN 978-966-139-009-5

9 789661 390095

